

[Ib Nørlund.]

fællesmarked i mindste måde letter folkene for inflationens og arbejdsløshedens byrder endside løser samfundskrisen, tværtimod.

Det er netop i afmagt over for EF's økonomiske problemer, at Tindemans griber til forsøget på at genoplive integrationens tabte eventyrglans ved at gribe det an fra den politiske side. Hans union er fremfor alt en politisk union, hvad han atter og atter slår fast, og hvad der er hele ideen i det. Hvorfor lader man så, som om det ikke spillede nogen synderlig rolle?

Det er den politiske union, der kræver det, som han kalder det enkelte politiske beslutningscenter. Det er også derfor, han siger: „Forpligtelsen til at nå frem til et fælles standpunkt“. Og det er derfor, han siger: „Dette indebærer naturligvis, at mindretallets synspunkter må tilpasses flertallets efter endt debat“. Og derfor kommer den fælles udenrigspolitik, hvor der, som det hedder, „... skal gøres en ende på den skelnen, der eksisterer mellem ministermøder om politisk samarbejde og om EF-samarbejde“. Den skelnen, som man i åringer har frembåret også her i tinget som det højeste bevis for, at EF-politik ikke var blokpolitik. Og derfor kommer også kravet om fælles militærpolitik, „uden hvilken den europæiske union ikke vil blive fuldkommen“ — til oplysning for hr. Stetter.

Her er dog et område, hvor man kunne forvente, at selv nogle af vores EF-politikere i respekt for deres egne ord ville sige fra. Lad mig igen erindre om den socialdemokratiske ordfører fra september 1972. Jeg citerer fra Folketingstidende 1971-72, sp. 7040:

„... at Romtraktaten og de øvrige traktater ... intet indeholder om udenrigspolitik. Dette betyder, at såfremt man i fremtiden skulle ønske at udvide De europæiske Fællesskabers samarbejde til også at omfatte udenrigspolitik — hvad jeg ikke anser for at være særlig sandsynligt — ville det indebære vedtagelse af nye traktater. ...“

Ja, dengang lå tingene så enkelt. Men nu, hvor altså det usandsynlige sker, går udenrigsministeriets juridiske snedkervende — jeg går ud fra, at det ikke er blikkenslagere, man har dér også — straks i gang med at forklare, at der alligevel ikke skal traktatændringer til. Som begrundelse anføres, at

beslutningsprocedure og forberedelse af de forskellige slags emner foregår som hidtil. Men når ministrene sidder midt i beslutningscenteret, så har dette jo hverken stor betydning for beslutningerne eller for deres følger, så meget mere som man dér sidder under en forpligtelse til at opnå enhed.

På samme måde synes man også at have fundet ud af, at Tindemans' krav om at gøre den bestående politiske erklæring om rådslagninger i udenrigsanliggender til en juridisk forpligtelse ikke ændrer noget reelt, men hvorfor mon så Tindemans så gerne vil have den juridiske forpligtelse? Det er brødløst at klamre sig til den slags fiktioner, når formålet med hele omstillingen er indlysende og omhyggeligt sat på prent af hr. Tindemans.

Hans forslag går jo endvidere netop ud på at få overgangen til hans helhedsplan sat i gang med små skridt og ved at stramme det, han kalder „de bånd, som hidrører fra dens gradvise opbygning.“

Det, han kalder fremskridtet i så henseende, skal, siger han, være irreversibelt, altså uigenkaldeligt, og man skal ikke tro, siger han videre, at, „de små skridts politik altid er anvendelig, der skal af og til tages et stort skridt.“ Så regner han med, at det glider, „indtil den naturlige udvikling af medlemslandenes forehavende får dem til at acceptere en fælles politiksnævre system.“

Det er denne glidningens hensigt, som er det helt afgørende i fremsættelsen af Tindemansplanen. Tindemansplanen kan ikke løse hverken EF's eller det kapitalistiske Vesteuropas krise. Det første og sikreste offer for dens virkeliggørelse vil derimod blive de vesteuropæiske nationers suverænitæt og navnlig de små staters selvstændighed. Det er fremfor alt den, kampen gælder for Danmark over for de velpolerede planer, som nu er forelagt til gradvis opløsen af nationen med store og små skridt på alle mulige og umulige områder af samfundslivet.

Jeg vil nok sige, at når hr. Stetter her kommer og udtaler sig om, hvad kommunisterne vil, og siger, at de vil presse noget ned over folkene, så tør det nok siges, at det er fra den anden side, at man presser sådanne ting ned. Det, kommunisterne vil, kan jeg klart redegøre for. Det er at sikre Danmark en sådan selvstændighed, at mulig-